

EL CREADOR DE LLUNES

Mai m'ha atret la mort. En sí mateixa no té cap valor per a mi, perquè no em fa experimentar cap emoció. Ni sento pietat per les meves víctimes ni sento odi; normalment ni les conec. Són solament un instrument per a la meva creació artística; un mitjà per assolir quelcom de més elevat. Res més!

Va ser per casualitat que vaig descobrir el meu "jo" artista, amb un acte involuntari i innocent. Però va ser una experiència tan sublim que, a partir d'aquell moment -malgrat que encara no conscientment-, no vaig voler ser res més a la vida: la meva existència no podia tenir cap més gran objectiu i era la meva obligació regalar al món el poder que se m'havia atorgat. I va ser justament el meu millor amic, potser l'únic que he tingut mai, el que em va ajudar a trobar aquest camí. Mai li estaré prou agraït!

Va ser una nit a la vora d'un llac amb el cel ennuvolat. Era estiu, havíem sortit en secret de les nostres cases i caçàvem granotes per al dia següent menjar a la brasa la finíssima i exquisida carn de les seves anques. Abans de seccionar-les, però, intentaríem atordir-les donant-les forts cops al cap contra un roc. Sempre era divertit veure com, mentre trèiem amb dificultat la pell d'aquelles relliscoses potes, els caps rebutjats revifaven en el seu munt de despulles de l'infern per anar-se empunyant amb les petites potes davanteres durant minuts i minuts, intentant escapar a una mort que ja les havia arribat. Amb les seves grans i balbucejants boques obertes em recordaven les matrones del mercat, discutint-se pel millor peix, sempre al límit d'empaïtar-se amb els seus generosos pits.

Marcel portava la llanterna, que enfocava a la superfície d'aquella aigua tèrbola mentre caminàvem amb els pantalons arremangats fins als genolls, enfonsant els peus en la frescor tova i traïdora del fang del seu fons. Li costava centrar-se en l'objectiu, i el raig de llum vagabundejava d'un indret a un altre per a la meva exasperació. També portava la cistella. El kit complet per no haver-se de mullar, de forma que era jo el que m'abalançava sobre els enlluernats amfibis amb frenesí controlat per capturar-ne el major nombre possible.

Va arribar un moment que em vaig adonar que el Marcel anava triant les granotes i alliberava moltes de les que m'havia costat tant d'agafar. Ell únicament volia les més grans, i tampoc creia que necessitéssim tantes. Jo, però, les volia totes.

Mentre discutíem em va enfocar a la cara amb aquella maleïda llanterna, i per dos cops vaig empènyer amb ràbia el seu braç. Al tercer cop que ho va fer, el vaig empaitar, i vam caure a la llacuna, on ens vam engrescar en una baralla. L'aigua ens esquitxava per tot arreu. Pobre Marcel! Ell que no es volia mullar...

No parava d'escriu-me, trencant tota la màgia de, fins llavors, aquella assossegada nit. No el volia sentir més! No el podia sentir més! Així que vaig enfonsar la seva boca sorollosa en aquells escassos dos pams d'aigua, simplement perquè callés una mica. I mentre el mantenia immobilitzat, romanent assegut sobre ell i collant-lo pel pit amb les mans, la nit va recuperar la calma; i sense soltar-lo, jo el meu control. En aquell meravellós silenci, els seus braços sortien de l'aigua i s'estenien cap al cel, moment en que els núvols es van obrir i l'estany va reflectir una meravellosa llum platejada. Al aixecar el cap, vaig quedar fascinat per una lluna plena supèrbia, una lluna fantasmagòrica emmarcada per un trencadís de núvols, i quan vaig tornar a mirar al Marcel, els seus braços havien desistit d'intentar agafar-la i havien quedat inerts al costat del cos. Vaig afluixar les mans, que no recordava haver mantingut en tensió al voltant del seu coll, i el Marcel va romandre en un estat d'ingravedesa mentre el rostre emergia per mostrar una serenor i una pal·lidesa semblant a la que acabava de veure en la recent descoberta lluna. Mentre la seva llum serena il·luminava aquell rostre rodó, la llanterna, enfonsada en l'aigua l'aurejava en un inesperat agermanament amb la imatge celestial. Vaig plorar de goig i el vaig donar un petó a la front per aquell inesperat regal.

Al posar-me dempeus poc a poc per no trencar la il·lusió d'aquell instant, vaig treure de l'aigua la bossa amb les granotes que encara no havien escapat i la vaig bolcar tota sobre ell. No valia la pena enfadar-se per això. Raucant amb nova força, van saltar sobre el seu cos reflectint alguns flaixos de llum per endinsar-se en la negra aigua, mentre un parell de meteorits creuaven el cel nocturn prop de la lluna fent el mateix en la negror de l'espai. La lluna semblava fer-se eco de les meves accions recollint la bellesa d'aquell instant. Havia creat la Lluna Blanca?

Tenia dotze anys. I tot el futur per endavant.

Aquell descobriment fortuït, em va proporcionar la intuïció de què podia influir sobre la lluna, però no va ser fins els dinou anys que vaig tenir la certesa d'aquell instant revelador. Va ser llavors quan el meu destí em va convidar a tornar a posar a prova la natura. Decebut del món, fastiguejat per la seva brutícia, angoixat per la seva absoluta carència de sentit i de bellesa, vaig sentir la necessitat de demostrar-me a mi mateix si podria ser capaç de crear-ne alguna de nou.

A la meua ciutat i a tantes altres feia molt de temps que el Sol estava filtrat per una espècie de broma d'òxids de carbó, de nitrogen i de sofre, i de metalls pesants, que ens coïa els ulls i ens rosegava l'ànima. Molts portaven mascaretes per poder filtrar tota aquella merda en suspensió i respirar un aire una mica menys contaminat. Feia mesos que no vèiem les estrelles i una esmoreïda lluna, velada per la pàtina vergonyosa de l'activitat humana sense control, vestia els cels del món en molt escasses ocasions. Les ciutats reverberaven en aquesta eterna nit amb la malaltissa llum groga de les seves bombetes artificials. El món feia temps que havia perdut la seva màgia.

El destí, de nou, em va mostrar el camí. Tornava de l'Escola de Belles Arts molt tard, frustrat amb un projecte del que no havia obtingut el resultat esperat, i caminava pensatiu per un dels carrers principals quan una noia jove em va dir en anglès que s'havia desorientat i que intentava arribar a l'Hotel Freslen. Malgrat semblar una mica preocupada tenia un somriure preciós que em va captivar. La vaig tranquil·litzar: l'hotel estava una mica allunyat, a l'altre costat del gran parc de la ciutat, i era difícil guiar-la des d'on érem, però si volia la podia acompanyar. A més, plovia una mica, i li vaig oferir galant la protecció de la meua jaqueta disposant-la sobre els nostres caps. Ella va acceptar divertida, i ens vam dirigir tranquil·lament cap al Freslen.

Vam connectar immediatament, mantenint una conversa agradable i relaxada. Era d'Estònia, i estava a la ciutat fent un curs que completaria els seus estudis. Per quan vam arribar al parc ja havia deixat de ploure, però el cel continuava tapat amb aquella fastigosa llum groga. Caminàvem sols per aquells jardins deserts mentre l'agradable olor a terra mullada ens embriagava. De sobte ella em va cridar l'atenció sobre una bonica rajola que exhibia una filigrana anacrònica sobre l'herba humida. Em vaig ajupir subjugat pel seu dibuix encisador: un

sol i una lluna acoblats sobre un fons blau estelat. I ella va fer el mateix. Mentre continuava dient que feia ceràmica, que havia exposat els seus objectes i no sé què més, vaig intentar agafar amb cura aquella peça, però se'm va trencar a les mans. Em vaig quedar amb un tros en forma de falç que emmarcava el dibuix de la misteriosa lluna.

Llavors va ser com si el temps es parés. La meua mirada alternava entre el rostre de la jove estrangera, el cel gris grogós i el falç de ceràmica. Era una invitació? De sobte ella va callar. La seva mirada va variar de la sorpresa a l'estranyesa; de l'estranyesa al recel; i, per primer cop, va mostrar por. Llavors va trencar el tens silenci amb un crit ofegat.

Abans que es pogués aixecar, em vaig abalanzar sobre ella, i amb un gest ràpid i segur vaig dirigir la ceràmica trencada a la seva gola, fent que la sang brollés a borbolls mentre les seves mans intentaven taponar la ferida. Obria els ulls desmesuradament en un gest d'horror que semblava demanar el per què, mentre la seva boca articulava sons que la sang ofegava. Es va desplomar sobre el terra.

“Mira” li vaig dir mentre m'aixecava i l'assenyalava un cel que s'obria per deixar veure una lluna que ja ningú recordava. La vaig observar moure els llavis com les matrones del mercat, com les granotes esquarterades... conjurant una mort que ja li havia arribat.

Acabades les convulsions, i mentre encara els seus ulls em miraven desorbitats amb les pupil·les totalment dilatades, vaig agenollar-me al seu costat, i mullant els dits en la sang calenta vaig pintar sobre el seu rostre. A mesura que ho feia, la lluna agafava increïbles colors vermells que intensificaven la seva magnificència. “No pretenc que entenguis el meu art”, li vaig xiuxiuejar, “simplement vull que sàpigues que junts hem creat bellesa”.

Després vaig estendre els seus cabells rossos sobre l'herba, i aquella Lluna de Sang va emetre magnífics raigs que enaltien el seu l'esplendor. Convençut ja de què el cel em demanava aquests sacrificis, em vaig allunyar orgullós de la meua creació: una obra d'art que il·luminaria el món aquella nit.

Després d'aquesta segona lluna van venir moltes d'altres: la Lluna de passió, la Lluna de Foc, la Lluna Mora, la Lluna Encantada, l'Espectre de Lluna... Cadascuna d'aquestes llunes les he ofert

al món desenes de cops en un acte generós de creació, sempre escoltant la vida, atent als senyals de la natura, als dels objectes... als teus senyals.

Mai mato per plaer. Mato per oferir al món bellesa. Per oferir-li esperança al final d'aquest pou on hem anat a parar.

Pintaré una lluna per a tu. O la pintaré amb tu. El nostre destí ho decidirà. Em deixaré emportar per la meva creativitat. Sóc artista. Ho faig per la Humanitat. Tu solament digues-me com la voldries. La Lluna.